

Arrest

nr. 336 249 van 19 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 april 2009 diende verzoekende partij een aanvraag in tot een visum lang verblijf (type D) in het kader van een gezinshereniging met zijn vader. Hij werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf en werd op 21 november 2012 in het bezit gesteld van een B-kaart (onbepaalde duur).

1.2. Op 6 december 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen met het arrest 109.997 van 17 september 2013.

1.3. Op 28 januari 2014 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Met het arrest nr. 130.746 van 2 oktober 2014 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen.

1.4. Op 26 januari 2015 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op dezelfde dag werd eveneens een inreisverbod ten belope van drie jaar opgelegd. Met het arrest nr. 149.352 van 9 juli 2017 werd het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen verworpen.

1.5. Op 4 november 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op dezelfde dag werd opnieuw een inreisverbod ten belope van drie jaar genomen.

1.6. Op 2 mei 2016 diende verzoekende partij een eerste aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart in zijn hoedanigheid van vader van zijn minderjarig kind A.. Op 10 januari 2017 beslist de gemachtigde om de afgifte van bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Met het arrest 216.552 van 11 februari 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om het beroep tot nietigverklaring te verwerpen.

1.7. Op 21 februari 2017 diende verzoekende partij een tweede aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart in zijn hoedanigheid van vader van zijn minderjarig kind A.. Op 6 augustus 2019 nam werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Met het arrest 230.756 van 20 december 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.8. Op 31 juli 2020 diende verzoeker een derde aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart in zijn hoedanigheid van vader van zijn minderjarig kind A.. De aanvraag werd op 7 december 2021 geweigerd.

1.9. Op 14 januari 2022 diende verzoeker een vierde aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart in zijn hoedanigheid van vader van zijn minderjarig kind A.. Deze aanvraag werd op 6 juli 2022 geweigerd.

1.10. Op 14 september 2022 diende verzoeker een vijfde aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart in zijn hoedanigheid van vader van zijn minderjarig kind A.. Ze werd op 13 maart 2023 geweigerd.

1.11. Op 24 mei 2023 werd door verzoeker voor een zesde maal een aanvraag ingediend voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als vader van het minderjarig kind A.. De aanvraag werd op 21 november 2023 geweigerd. Met het arrest 313.442 van 25 september 2024 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.12. Verzoeker diende op 26 november 2024 een zevende een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als vader van het minderjarig kind A.. Op 23 juni 2025 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.11.2024 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: [...]09.1994

Geboorteplaats: Yenimahalle

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 3582 BERINGEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.11.2024 opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind A. A. (RR. [...]), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Art.40ter, §2, eerste lid, 3° heeft betrekking op “de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Verder stelt art.40ter, § 3 dat “wanneer de Minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

De voormelde wetsartikelen stellen met andere woorden dat er nagegaan moet worden of betrokkene heden beschikt over het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring en of betrokkene heden de daadwerkelijke zorg over het kind draagt. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat zowel de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken als het aspect van materiële zorg en steun, bv. voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt.

In de bewijslast van de vorige aanvragen waren reeds oude vonnissen van de familierechtbank/de jeugdrechtbank met betrekking tot het kind aangebracht. Hieruit diende vastgesteld te worden dat de relatie van het kind met de vader in de loop van de tijd NIET hechter is geworden, wel integendeel.

Daar waar in het vonnis van 08.11.2019 het kind nog aan de vader werd toevertrouwd en de ouderlijke macht van mama werd geschorst (wat bevestigd werd in het vonnis van 08.01.2020) blijkt de situatie van het kind, uit de beschrijving van het vonnis van de jeugdrechtbank dd.16.03.2021 totaal een andere wending te hebben genomen. Op 10 februari 2020 werd SOS Enfants van CHU Saint-Luc aangesteld om een medisch-psychosociaal onderzoek te voeren naar het welzijn van A.. De eerste vaststellingen waren onrustwekkend wat betreft het welbevinden van A.. A. leek zich totaal te hebben afgesloten, nam geen enkel initiatief, was totaal ongeïnteresseerd.

Dit terwijl de ouders, totaal in beslag genomen door hun onderling conflict, niet in staat om over hun kind te praten en over waar zij van houdt ... A. leek een object die tussen hen beiden werd verplaatst. Uit het onderzoek bleek ook dat de vader niet geheel eerlijk was geweest. A. verbleef eigenlijk wekenlang bij de grootouders (langs vaderskant) i.p.v. bij de vader, de vader ging er occasioneel op bezoek. De vader hield echter voor, aan de medewerkers van Sos Enfants dat alles goed ging met A., dat ze aan het spelen was met de kindjes van zijn nieuwe partner. Op 4 mei 2020 werd het kind wegens hoogdringendheid geplaatst. Bijkomende onrustwekkende vaststellingen werden gedaan, ook met betrekking tot de relatie tussen vader en kind (bvb papa zegt dat het kind heel goed Turks en Nederlands praat, terwijl het kind amper lijkt te praten en uitsluitend Turks). Op 6 mei 2020 werd de plaatsing bevestigd. Op 29 juni 2020 is het rapport van Sos Enfants klaar. Het kind kwam, na de hoogdringende opvang, terecht bij SRG Estacade sinds 15 juni 2020. Ook daar wordt vastgesteld dat het kind nog niet terug kan naar één van de ouders. Met betrekking tot de situatie van papa wordt het volgende gesteld: «Le papa d'A. nous dit vouloir se centrer sur les besoins de sa fille et se montre preneur de nos conseils, mais les choses ne semblent pas tenir dans la durée. Nous postulons qu'il fait ce qu'il pense que nous attendons de lui, sans vraiment pouvoir y mettre du sens pour son enfant et donc habiter ses actions.

Monsieur reste encore très autocentré sur sa propre souffrance et ses propres besoins (ses intrusions restent fréquentes), sans trop pouvoir s'en décaler au bénéfice de son enfant »

Vandaar dat de rechtbank beslist dat het kind geplaatst moest blijven. De rechtbank formuleerde het contact met de ouders als volgt: «Limite les contacts entre A. et ses parents aux rencontres médiatisées organisées par l'institution.»

Naar aanleiding van de nieuwe aanvraag gezinshereniging werd er een nieuw vonnis dd. 28.02.2025 van de Franstalige Rechtbank van eerste aanleg van Brussel (Jeugdrechtbank) voorgelegd. Hieruit blijkt dat er nog steeds geen enkele evolutie zit in de familiale situatie. Papa is regelmatig op de afspraak maar er zit geen enkele evolutie in de inhoud van dat contact. In het vonnis is het volgende te lezen: 'Le papa est régulier aux

rencontres mais il n'y aucune évolution quant à contenu de celles-ci : elle reste marquée par l'absence de limites mises par le père (apport de nourriture et de cadeaux, absence de réaction par rapport à certains comportements, de l'ordre de séduction, adoptés par A.) et une pauvreté relationnelle à laquelle l'absence de langue commune semble encore contribuer (monsieur ne parlant toujours pas français, malgré qu'il déclare suivre des cours).

De referentiepersoon woont nog steeds in een opvangcentrum en ze mag nu op de twee weken in het weekend naar een pleeggezin. Ze doet het wel heel goed op school en ze heeft haar draai gevonden in die opvang, al is ze liever bij dat pleeggezin. Hierdoor wensen ze de contacten met de vader niet op te drijven. De vraag om gezamenlijk met de vader therapie te mogen doen, werd door de rechtbank afgewezen. Ze vinden dat dat nog niet aan de orde is omdat mijnheer nog altijd geen frans spreekt, de moedertaal van zijn kind. Verder wordt er aangehaald dat betrokkene nog steeds te weinig begrip toont voor de problematiek van A. en de reden waarvoor ze geplaatst is. Hij erkent dat nog steeds niet, waardoor ook de bezoeken nog steeds begeleid moeten worden. De rechtbank weet daarbij niet zeker of zijn onbegrip ingegeven is door zijn eigen begrensde begripsvermogen of omdat hij van slechts wil is.

Kortom, betrokkene heeft geen recht van bewaring over zijn minderjarig Belgisch kind en oefent eveneens niet de daadwerkelijk zorg uit. De voorgelegde foto's bevestigen enkel de maandelijkse bezoeken van betrokkene aan zijn dochter en doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ook de 3 stortingen aan het opvangcentrum en de tekeningen tonen niet aan dat betrokkene de daadwerkelijke zorg over zijn kind draagt.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen, kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: schending van :

-artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet, -artikel 47/1 juncto 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen -kennelijke appreciatiefout

-van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

"§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt g e e n bijlage 19ter.] Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij

ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)"

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde. (...)"

4.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

" § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

5.

Verwerende partij verwijst volledig onterecht naar:

- een zogenaamd gebrek aan een afhankelijkheidsverhouding die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt;
- Een zogenaamd gebrek aan financiële afhankelijkheid en dus een gebrek aan financiële bijdragen door de eisende partij;
- Een zogenaamd gebrek aan een emotionele of affectieve band tussen eisende partij en diens dochter.

Eisende partij kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij.

Eisende partij is van oordeel dat daarentegen voldoende bewijzen werden voorgelegd teneinde de aanvraag gezinshereniging gegrond te verklaren. De door de wet gestelde voorwaarde zijn allen vervuld.

*Zoals overvloedig blijkt uit de rechtspraak van het HvJ moeten lidstaten rekening houden met alle omstandigheden van het geval, waaronder o.m.: -de leeftijd van het kind
-de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind
-de mate waarin het kind een affectieve relatie heeft met elk van zijn ouders
-het eventuele risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land
-samenwoont met het kind is een van de relevante factoren om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te bepalen, maar is geen absolute vereiste*

Eisende partij is sedert de plaatsing van zijn dochter zonder enige uitzondering steeds stipt aanwezig op de opgelegde contactdagen.

De moeder is inmiddels verhuisd naar Begijnendijk en elk contact met haar dochter blijft verboden.

Bij vonnis van 28 februari 2025, uitgesproken door de 5de kamer van de Franstalige Jeugdrechtsbank te Brussel werden de opgelegde maatregelen verlengd maar tevens rekening gehouden met de poging van eisende partij om zijn vaderrol opnieuw op te nemen en een financiële ondersteuning door eisende partij opgenomen in het vonnis.

De bezoeksregeling blijft voorlopig weliswaar beperkt maar eisende partij heeft tot op heden nog steeds een effectieve, hechte en persoonlijke band met zijn dochter.

Eisende partij is bovendien niet bij de pakken blijven zitten en heeft zich in het afgelopen schooljaar bovendien ingeschreven in het Centrum voor volwassenenonderwijs te HeusdenZolder voor taallessen Frans zodat de contacten met zijn dochter vlotter verlopen.

Tevens zorgt eisende partij om de stipte naleving van de onderhoudsbijdrage zoals opgelegd in hogervermeld vonnis.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat zij een effectieve, hechte en persoonlijke band met dochter B. A. heeft.

Verwerende partij schendt op deze manier het eerste middel.

6.

In casu is de situatie en het belang van de referentiepersoon en de relatie tussen de referentiepersoon en de eisende partij, de vader, een belangrijk element in de beoordeling of er al of niet een afhankelijkheidsrelatie is, of er al of niet een financiële bijdragen zouden kunnen zijn en of er al of niet een affectieve relatie bestaat tussen eisende partij en diens dochter.

De dochter is een minderjarige Belg die absoluut de zorg en de nabijheid van de vader nodig heeft, ook al is deze in de tijd beperkt.

De moeder heeft immers geen enkel contact meer met de dochter en het werd haar in het vonnis van de Brusselse Jeugdrechtsbank ook verboden.

Dat de dochter aldus eisende partij nodig heeft, kan niet ter discussie staan.

Dat tevens andere mensen en andere personen in grote mate de dochter ondersteunen en opvangen, wilt niet zeggen dat er geen afhankelijkheid en geen steun en begeleiding is van eisende partij.

De begeleiding en de steun door eisende partij is er. En derhalve is er een afhankelijkheidsrelatie.

Het feit dat iemand anders eventueel en misschien in de ogen van de verwerende partij deze afhankelijkheidsrelatie zou kunnen opvangen, neemt niet weg dat er ook een afhankelijkheidsrelatie momenteel ook is tussen eisende partij en de dochter en derhalve de voorwaarden vervuld zijn.

Ook nog, de verwerende partij gaat er kortweg vanuit dat eisende partij geen afhankelijkheidsrelatie kan bewijzen, doch eisende partij kreeg daar in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging niet eens de kans toe, want bijkomende informatie werd niet opgevraagd.

De verwerende partij heeft met deze situatie geen rekening gehouden en heeft nagelaten hieromtrent inlichtingen te vragen aan eisende partij. Indien bijkomende foto's of bijkomende info van de rechtbanken nodig zou zijn, had deze vraag kunnen gesteld worden.

Het is onzorgvuldig van verwerende partij om hieromtrent niet te informeren.

Elke situatie evolueert en derhalve deze van de eisende partij en diens dochter ook.

De verwerende partij kan dan ook niet in die zin motiveren zonder de bijkomende informatie hieromtrent op te vragen.

Verwerende partij kan niet naderhand gaan stellen dat deze info niet was overgemaakt door eisende partij die niet op de hoogte was dat deze informatie diende overgemaakt te worden.

De informatie die gevraagd was aan de eisende partij in het kader van de aanvraag gezinshereniging is door eisende partij ook overgemaakt geweest.

Eisende partij brengt dan ook stuk 2 bij, welke een vonnis is van de jeugdrechtbank van 28.02.2025.

In dit vonnis wordt nog steeds bevestigd dat eisende partij een beperkt contact mag hebben met zijn dochter, maar bovendien ook een financiële onderhoudsbijdrage verschuldigd is.

Daarnaast wordt in het vonnis van de jeugdrechtbank tevens herbevestigd dat er geen contacten zullen plaatsvinden tussen de moeder en de dochter.

De contacten die er nog zijn met eisende partij zijn dan ook van essentieel belang voor de dochter.

Wat betreft de financiële bijdragen betreft, is eisende partij vragende partij om zijn financiële bijdrage te betalen en werd er in het vonnis bevestigd dat er maandelijks financiële bijdragen moet worden betaald door eisende partij.

Het betreft aldus geen vrije keuze van eisende partij.

Er is een jeugddossier hangende bij de jeugdrechtbank welke moet gerespecteerd worden.

De beslissingen die er genomen worden zijn tevens in het belang van de dochter hoewel eisende partij natuurlijk vecht om een uitbreiding te krijgen van zijn contacten met zijn dochter om ervoor te zorgen dat de band tussen vader en dochter hechter wordt, om ervoor te zorgen dat de dochter de Turkse taal niet verleert, om ervoor te zorgen dat de dochter alle aspecten van haar identiteit kent en blijft kennen....

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

7.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij en de moeder en de dochter te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

Het middel is aldus ernstig en gegrond."

2.1.2. Na een theoretische duiding van de aangevoerde rechtsregels, voert verzoeker als concrete grief aan dat er wel degelijk voldoende bewijzen werden voorgelegd met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind. Bovendien zou er hem niet gevraagd zijn om de nodige bewijzen aan te leveren.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en tracht te weerleggen. Het middel wordt dan ook onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing betreft een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft als vader van een minderjarig Belgisch kind, in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: (...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Artikel 40ter, § 3, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoonst dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

De bestreden beslissing motiveert dat *“dat er nagegaan moet worden of betrokkene heden beschikt over het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring en of betrokkene heden de daadwerkelijke zorg over het kind draagt. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat zowel de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken als het aspect van materiële zorg en steun, bv. voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt.”*

Aan de hand van de door verzoeker voorgelegde bewijselementen, wordt de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn Belgisch kind als volgt beoordeeld:

- Naar aanleiding van de vorige aanvragen waren reeds oude vonnissen van de familierechtbank en jeugdrechtbank met betrekking tot het kind aangebracht.
- Hieruit bleek dat de relatie van het kind met de vader in de loop van de tijd niet hechter is geworden, wel integendeel:

- In het vonnis van 8 november 2019 werd het kind nog aan de vader toevertrouwd en de ouderlijke macht van mama geschorst.
- Op 10 februari 2020 werd SOS Enfants van CHU Saint-Luc aangesteld om een medisch-psychosociaal onderzoek te voeren naar het welzijn van A.. De eerste vaststellingen waren onrustwekkend: zij leek zich totaal te hebben afgesloten, nam geen enkel initiatief en was totaal ongeïnteresseerd.
- De ouders waren totaal in beslag genomen door hun onderling conflict en niet in staat om over hun kind te praten en over waar zij van houdt.
- A. leek een object dat tussen hen beiden werd verplaatst.
- Uit het onderzoek bleek ook dat de vader niet eerlijk was geweest: A. verbleef wekenlang bij de grootouders langs vaderskant in plaats van bij de vader, die er occasioneel op bezoek ging.
- De vader hield echter voor aan de medewerkers van SOS Enfants dat alles goed ging met A. en dat zij aan het spelen was met de kindjes van zijn nieuwe partner.
- Op 4 mei 2020 werd het kind wegens hoogdringendheid geplaatst.
- Bijkomende onrustwekkende vaststellingen werden gedaan, ook met betrekking tot de relatie tussen vader en kind (bijvoorbeeld vader zegt dat het kind heel goed Turks en Nederlands praat, terwijl het kind amper lijkt te praten en uitsluitend Turks).
- Op 6 mei 2020 werd de plaatsing bevestigd.
- Op 29 juni 2020 was het rapport van SOS Enfants klaar. Het kind kwam, na de hoogdringende opvang, terecht bij SRG Estacade sinds 15 juni 2020. Ook daar werd vastgesteld dat het kind nog niet terug kon naar één van de ouders.
- Met betrekking tot de situatie van papa werd gesteld: *«Le papa d'A. nous dit vouloir se centrer sur les besoins de sa fille et se montre preneur de nos conseils, mais les choses ne semblent pas tenir dans la durée. Nous postulons qu'il fait ce qu'il pense que nous attendons de lui, sans vraiment pouvoir y mettre du sens pour son enfant et donc habiter ses actions. Monsieur reste encore très autocentré sur sa propre souffrance et ses propres besoins (ses intrusions restent fréquentes), sans trop pouvoir s'en décaler au bénéfice de son enfant.»*

– De rechtbank besliste dat het kind geplaatst moest blijven en formuleerde het contact met de ouders als volgt: «*Limite les contacts entre A. et ses parents aux rencontres médiatisées organisées par l'institution.*»

- Naar aanleiding van de nieuwe aanvraag gezinshereniging werd een nieuw vonnis van de Franstalige Rechtbank van eerste aanleg van Brussel (Jeugdrechtbank) voorgelegd. Hieruit blijkt dat er nog steeds geen enkele evolutie zit in de familiale situatie:

- Papa is regelmatig op de afspraak maar er zit geen enkele evolutie in de inhoud van dat contact.

– In het vonnis is te lezen: «*Le papa est régulier aux rencontres mais il n'y aucune évolution quant à contenu de celles-ci : elle reste marquée par l'absence de limites mises par le père (apport de nourriture et de cadeaux, absence de réaction par rapport à certains comportements, de l'ordre de séduction, adoptés par A.) et une pauvreté relationnelle à laquelle l'absence de langue commune semble encore contribuer (monsieur ne parlant toujours pas français, malgré qu'il déclare suivre des cours).*»

- A. woont nog steeds in een opvangcentrum en mag nu om de twee weken in het weekend naar een pleeggezin.
- Zij doet het goed op school en heeft haar draai gevonden in die opvang, al is zij liever bij dat pleeggezin.
- Hierdoor wensen zij de contacten met de vader niet op te drijven.
- De vraag om gezamenlijk met de vader therapie te mogen doen werd door de rechtbank afgewezen. Zij vinden dat dat nog niet aan de orde is omdat mijnheer nog altijd geen Frans spreekt, de moedertaal van zijn kind.
- Verder wordt aangehaald dat betrokkene nog steeds te weinig begrip toont voor de problematiek van A. en de reden waarvoor zij geplaatst is.
- Hij erkent dat nog steeds niet, waardoor ook de bezoeken nog steeds begeleid moeten worden. De rechtbank weet daarbij niet zeker of zijn onbegrip ingegeven is door zijn eigen begrensde begripsvermogen of omdat hij van slechte wil is.

– Betrokkene heeft geen recht van bewaring over zijn minderjarig Belgisch kind en oefent eveneens niet de daadwerkelijke zorg uit.

– De voorgelegde foto's bevestigen enkel de maandelijks bezoeken van betrokkene aan zijn dochter en doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

– De drie stortingen aan het opvangcentrum en de tekeningen tonen niet aan dat betrokkene de daadwerkelijke zorg over zijn kind draagt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk om welke redenen de verwerende partij heeft besloten dat er niet afdoende wordt aangetoond dat er sprake is van een werkelijke financiële en affectieve band tussen verzoeker en de referentiepersoon. Zij besluit hierom dat niet blijkt dat de verzoeker het recht van bewaring heeft of daadwerkelijk zorg uitoefent over het kind. Het loutere feit dat verzoekende partij zich niet kan vinden in de motieven van de bestreden beslissing en zichzelf van oordeel is dat voldoende bewijzen werden voorgelegd ter ondersteuning van de aanvraag gezinshereniging, doet aan deze motivering geen afbreuk.

Waar verzoeker betoogt dat het contact tussen het minderjarige kind en de moeder volledig verboden is, gaat verzoeker er aan voorbij dat er ook tussen hemzelf en de minderjarige referentiepersoon weinig tot geen contact wordt onderhouden. Zo merkt de verwerende partij terecht op dat uit het vonnis van de jeugdrechtbank te Brussel van 28 februari 2025 blijkt dat verzoeker zelfs geen gemeenschappelijke taal heeft met het minderjarige kind. Verzoeker voert aan dat hij Franse taallessen zou gaan volgen. Met deze verklaring weerlegt hij echter niet de vaststelling dat hij op heden nog steeds niet het Frans machtig is, zodat er reeds nagenoeg tien jaar geen sprake is van een gemeenschappelijke taal met het minderjarige kind. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij aanvoert dat onredelijk strenge criteria werden gehanteerd.

Verzoeker voert in zijn middel geen nieuwe elementen aan, noch verduidelijkt hij met welke elementen in zijn dossier volgens hem geen of onvoldoende rekening werd gehouden.

Verzoeker betoogt dat het feit de ondersteuning en opvang van zijn kind door anderen gebeurt, geen afbreuk doet aan de band met zijn kind. Hij gaat hij er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing motiveert dat voor zover men aan de atypische gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen, er mag worden verwacht dat er in dat geval voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over de redenen waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) verlopen; alsook dat het bewijs wordt voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij aan dergelijke stukken is voorbijgegaan.

Waar verzoeker verder betoogt dat hij moest worden uitgenodigd om bijkomende informatie over te maken, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een antwoord op een door de verzoeker ingediende aanvraag betreft. Het kwam dan ook de verzoeker toe zijn aanvraag te ondersteunen met de nodige bewijsstukken. In het

document bijlage 19ter dat hem op 26 november 2024 werd overhandigd, werd verzoeker uitdrukkelijk uitgenodigd om bewijzen van de financiële en affectieve afhankelijkheidsbanden voor te leggen. Overigens slaagde verzoeker er in om ten opzichte van de vorige aanvragen twintig bijkomende foto's bij te brengen naar aanleiding van zijn nieuwe aanvraag.

Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en allesbehalve redelijk is geweest.

De concrete individuele situatie waarin de vader, de moeder en het kind, zich bevinden, werd niet zorgvuldig genoeg nagegaan.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Had verwerende partij dan toch twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.”

2.2.2. Verzoeker stelt in het tweede middel de argumentatie uit het eerste middel te hernemen. De Raad kan op zijn beurt dan ook verwijzen naar de bespreking van het eerste middel, waarin verzoekers grieven werden beantwoord.

Het tweede middel is bijgevolg evenmin gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“DERDE MIDDEL: schending van het artikel 8 EVRM

Eisende partij heeft alhier diens familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van diens sociale en economische belangen ligt nu in België.

Zijn dochter is minderjarig en heeft de Belgische nationaliteit.

Zijn dochter is in België geboren.

Haar leven is dan ook volledig gelegen in België.

Dit geldt dan ook automatisch ook voor eisende partij, zeker gezien de moeder zelfs volledig uit het beeld is verdwenen.

De moeder heeft immers geen enkel contact meer met de dochter.

De enige ouderlijke contacten die de dochter nog heeft, is deze met eisende partij.

De dochter is een minderjarige Belg die absoluut de zorg en de nabijheid van de vader nodig heeft, zeker gezien de moeder volledig uit beeld is.

Het belang van deze contacten is dan ook niet te onderschatten en dit in het belang van de dochter die werd geplaatst maar natuurlijk ook in het belang van verzoekende partij.

Dit gegeven betreft immers zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Daarnaast wonen de vader van verzoekende partij en de broer van eisende partij ook in België.

Hij woont ook met zijn vader en zijn broer samen.

Dat eisende partij aldus nodig is, kan niet ter discussie staan.

Het niet verkrijgen van een verblijf en een daaraan gebonden latere terugkeer naar zijn land van herkomst zal eisende partij en zijn dochter en zijn vader en zijn broer dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt.

Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven.

Het begrip "privéleven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur, - 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten

gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.3.2. Verzoeker voert aan dat zijn sociale en economische belangen zich in België bevinden. Ook zijn dochter, zijn vader en zijn broer wonen in België. Verzoeker is dan ook van oordeel dat er onvoldoende met zijn privé- en gezinsleven van onvoldoende rekening is gehouden.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag en niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt vervolgens op dat volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht, staten bevoegd zijn om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens erkent niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een gezin om in een welbepaald land te wonen. *In casu* bepaalt artikel 40ter van de vreemdelingenwet de voorwaarden onder de welke verzoeker zich bij zijn dochter in België kan voegen. *In concreto* werd vastgesteld dat verzoeker, die niet samenwoont met zijn dochter en er niet de daadwerkelijke zorg over heeft, onvoldoende financiële of affectieve banden aantoont met zijn dochter, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt zich bij zijn minderjarige dochter te zullen voegen in de zin van artikel 40ter, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat zijn vader en broer in België wonen en dat zijn sociale en economische belangen in België liggen, merkt de Raad op dat de relatie tussen volwassen familieleden enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Verzoeker voert geen enkel dergelijk element aan.

Verder merkt de Raad, met betrekking tot de elementen behorend tot het privéleven, op dat verzoeker sedert 2013 geen verblijfsrecht meer heeft in België. Een privéleven dat zich heeft ontwikkeld in een periode waarin hij zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland precair is, valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM wanneer er sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoeker toont het bestaan van dergelijke elementen niet aan.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftiengint door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT